

A többi vizsgázók némelyike szintén szépen oldotta meg úgy az írásbeli mint a szóbeli kérdéseket, a legtöbb azonban főleg a számításban árult el bizonytalanságot.

Ez a hiányossága a készütségnek erős meggyőződés szerint könnyen kikerülhető volna, ha a vizsgára készülöket előljáróik a számításban rendszeresen oktatták, vagy ha ez elfoglaltságuk miatt lehetetlen, legalább tanulmányozásra szorítanák s ha itt-ott fennakadnak, utbaigazítanák.

Kívánatos volna továbbá, hogy az erdőtiszték az alattuk szolgálókat a fanemeknek és azok egyes részeinek — továbbá a hasznos és káros rovaroknak felismerésére előkészítenék, mivel jó erdőőrtől meg kell kívánni azt, hogy a fanemeket ismerje; s ép azért gyakran megesik, hogy egy némely vizsgázó csupán ezen körülmény miatt nem nyerhet bizonyítványt. —
M.-Szigeten, 1887. október 19-én. *Belházy Jenő.*

(Folytatása következik.)

A fapiacsról.

Budapest, október hó 31.

(B.) A főbb forgalmi pontokon a tél beállását rendszeresen megelőző élénkséggel történnek a helyi szükségletek fedezésére szolgáló eladások, az árak azonban csak olyan nyomottak mint voltak s az eladások kevés üzleti jutalmat adnak. Egyedül a tölgyfa-anyagok árai szilárdak és jók, s ma ugyyszólván csak ezek eladásánál számíthat az erdőbirtokos, ki fájának értékét ismeri, jó vásárra, bár tagadhatlan, hogy még most is akad egy-egy olyan járatlan, ki az elsőrendű vastag anyag m^3 -ét két forintjával bocsátja áruba, s ezzel a többi szomszédos anyag árát is lenyomja.

Hogy mily élénk érdekeltség áll fenn a műszerfára és dongára alkalmas tölgyfák iránt, ezt igen meggyőzően igazolják a szlavonországi tölgyerdőkben közelebről tett nagyobb faeladások is, melyeknél a beruházási alap 1,600.000 frtra becsült 1500 holdnyi tölgyese 2,074.000 frton kelt el, a vinkovcei emennél kevésbbé értékes 800 holdnyi tölgyes pedig 565.000 frt becsár helyett 795.000 frt mellett talált vevőkre. Ezen eladások részletesebb ismertetését jelen füzetünknek „Különfélék“ rovatában közöljük.

A némethoni faüzletről már régóta nem volt alkalmunk megemlékezni, s ezt ma sem azért teszszük, mintha az ott elveszített piacon ezuttal már közvetlenül valami nevezetesebb kilátás kínálkoznék részünkre, hanem csupán jelezni kívántuk, hogy az ottani készletek megapadtak s most már a közelebb érhető Ausztriából hajlandók vásárolni.

Sokkal inkább érdekel minket most az olasz fapiac megtarthatásának kérdése, vagy bátran mondhatva, inkább annak az eddiginél teljesebb megnyerhetése. Az olasz vámtarifa ugyanis tárgyalás alatt áll s az olaszok a mi főbb kiviteli czikkeinkre, melyek között kiváló helyet foglal el a fa is, vámot akarnak vetni; a mi, ha megtörténnék, az újabb időben arrafelé kedvezően megindult kereskedésünket vesztetőnek el, s Európából csak a kényes hitellel bíró Balkán tartományok maradnának, melyeken aztán az ausztriai fával még nehezebb versenyt kellene kiállanunk, a mellett, hogy az saját piacunkon is nyom. Nincs kétségünk azonban az iránt, hogy az olasz vámtárgyalások részünkre kedvező megoldást nyernek, a mi annál valószínűbb, mert az Olaszthonba való fakivittelt illetőleg Ausztria még jobban van érdekelve mint mi.